ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἁμάξι ἔφυγε...

Ἡ Ρόζα μπῆκε στὸ σπίτι.

Ἦταν τόσο κουρασμένη, τόσο ἀποκαμωμένη, ὥστε στηρίχτηκε στὴν ὑπηρέτρια γιὰ ν' ἀνέβη τὶς σκάλες.

Ἡ ὑπηρέτρια ἦταν ἀκόμη ξαφνιασμένη :

— Σεῖς, δεσποινὶς Ρόζα !... Ἄ, πόσο θὰ χαρῆ ἡ δεσποινὶς Αὐγὴ μόλις ἔρθη !...

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ρόζα.

— Εἶνε ὅλοι στὸ θέατρο. Μὰ θὰ γυρίσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Κοντεύουν δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Πραγματικά, μόλις ἀνέβηκαν ἐπάνω, ἄκουσαν νὰ χτυπάη τὸ κουδοῦνι.

Ἡ ὑπηρέτρια κατέβηκε, ἄνοιξε καὶ εἶπε ἀμέσως στὴν Αὐγὴ πὼς τὴν περίμενε ἐπάνω ἡ Ρόζα.

Ἡ Αὐγὴ ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς, ἀνέβηκε γρήγορα—γρήγορα τὶς σκάλες κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ρόζας.

— Ρόζα !... Ἀγαπημένη μου Ρόζα !... Θεέ μου, νομίζω πὼς ὀνειρεύουμαι !..

Ἄρχισαν νὰ κλαῖνε κι' ἡ δυό, γεμάτες συγκίνησι. Κι' ὅταν ἀργότερα οἱ γονεῖς τῆς Αὐγῆς τὶς ἄφησαν μόνες, λέγοντας στὴ Ρόζα νἆναι ἥσυχη ὅπως στὸ ἴδιο της τὸ σπίτι, ἡ δυὸ φίλες κάθησαν στὸ σαλόνι καὶ μίλησαν ὥρα πολλή.

Ἡ Ρόζα διηγήθηκε στὴν Αὐγὴ ὅλες της τὶς περιπέτειες, ὅλα της τὰ βάσανα καὶ τὶς συμφορές, χύνοντας ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ Αὐγὴ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση.

— Φτωχή μου Ρόζα !.... Ἀγάπη μου ! τῆς εἶπε λυπημένα. Ἡσύχασε πειά. Ὅλα τελειώσανε. Δὲν θὰ βγῆς ἀπ' τὸ σπίτι μου, Ρόζα, παρὰ γιὰ νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία νὰ κάμης τοὺς γάμους σου. Ναί, ναί, σοῦ τὸ ὁρκίζουμαι αὐτό. Θὰ πείσω τὸν μπαμπᾶ μου νὰ σᾶς στεφανώση κι' ἂς θυμώση ὅσο θέλει ὁ πατέρας σου. Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, φτάνει πειά. Ἀρκετὰ σὲ βασανίσανε, καϋμένη μου Ρόζα!...

Ἡ Ρόζα ρίχτηκε καὶ τὴ φίλησε κατασυγκινημένη. Δέχτηκε νὰ πιῆ κατόπιν, πρὶν κοιμηθῆ, ἕνα τσάϊ. Δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ τίποτε. Σκεφτότανε τὸν Ἀνδρέα....

Ἡ Αὐγὴ τῆς ἔδινε κουράγιο :

— Σώπα, Ροζίτσα... Δὲν χάνεται ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα ἕνας ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν κ. Γαλάζη. Τὸν ξέρω ἐγὼ τὸν ἀγαπημένο σου πολὺ καλά. Εἶν' ἄνθρωπος ἐνεργητικός. Καὶ στὴ Νάξο ἂν τὸν κράτησαν, θὰ σκίση βουνὰ καὶ θάλασσες γιὰ νὰ τρέξη κοντά σου....

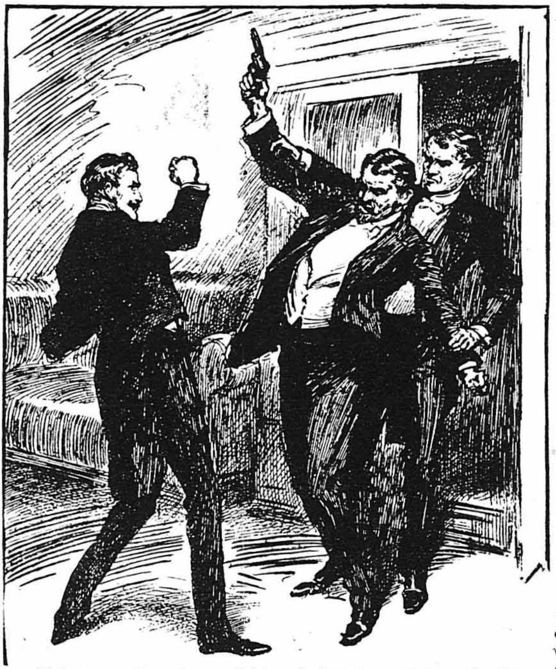

Πρὶν προφτάση νὰ πυροβολήση ὁ Λαμπίρης, δυὸ γερὰ χέρια τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ πίσω...

Ἡσυχασμένη κάπως ἡ Ρόζα, ἀποσύρθηκε κατόπιν νὰ κοιμηθῆ. Ἦταν ἡ πρώτη νύχτα ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ κοιμόταν σὲ σπίτι δικό της, ἐλεύθερη κι' ἀσφαλής... Κοιμήθηκε ἕναν ὕπνο βαρύ, μολυβένιο, τσακισμένη ὅπως ἦταν ἀπ' τὴν κούρασι....

* * *

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Λούκης πῆρε τὸν Ἄλκη καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιό του.

— Πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ φιλοξενήσω στὴν κάμαρά μου. Δὲν εἶνε καθόλου πολυτελής, μὰ δὲν θὰ περάσης ἄσχημα. Στὸ δρόμο θὰ τὰ ποῦμε, ὅσο νὰ φτάσουμε καὶ θὰ καταρτίσουμε τὸ σχέδιό μας. Πρέπει νὰ μάθουμε τί ἔγινε ὁ Ἀντρέας.

— Τί νομίζεις πὼς ἔχει συμβεῖ; ρώτησε ὁ Ἄλκης.

— Ἐγώ ; Νομίζω πὼς ἦρθε μὲ τὸ βαπόρι καὶ προτίμησε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, νὰ μὴν φανῆ ἀπ' τὸ σπίτι του, νὰ μείνη σὲ κανενὸς φίλου μας.

— Ἔτσι λέτε ;

— Ἀσφαλῶς αὐτὸ ἔχει γίνει.

Ὁ Ἄλκης κούνησε διστακτικὰ τὸ κεφάλι του.

— Πῶς ; Ἔχεις ἀμφιβολίες ; ρώτησε ὁ Λούκης.

— Πολλές, δυστυχῶς.

— Δηλαδή ;...

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πειά, πὼς ὁ Ἀντρέας ἀπόμεινε στὴ Νάξο.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος !... Μὴν τὸ λέτε αὐτό, γιατὶ θὰ τρελλαθῶ...

— Κι' ὅμως ἔτσι εἶνε.

— Ἔμεινε λέτε στὴ Νάξο ; Μὰ πῶς ;

— Πῶς ;... Νὰ τί προσπαθῶ νὰ καταλάβω ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ δὲν τὸν βρήκαμε στὸ σπίτι του.

— Ἔμεινε δηλαδὴ γιατὶ δὲν μᾶς πρόφτασε, γιατὶ εἶχε κρυφτεῖ πουθενά ;

— Ὄχι, ὄχι.

— Ἀλλά ;

— Ἔμεινε στὴ Νάξο, χωρὶς νὰ τὸ θέλη. Καὶ γιὰ νὰ γίνη αὐτό, θὰ πῆ πὼς κάτι τὸ ἀπρόοπτο, κάτι τὸ δυσάρεστο τοῦ συνέβη...

— Νὰ πάρη ἡ ὀργὴ νὰ πάρη !... Αὐτὸ εἶνε τρομερο, εἶν' ἀνήκουστο ! Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε πρὶν φύγουμε ἀπ' τὸ νησί ;

— Γιατὶ δὲν μπορούσαμε νὰ μὴ ύγουμε ἀφοῦ μᾶς κυνηγοῦσαν, για- δὲν ἤμουνα βέβαιος γι' αὐτό, ατὶ μόλις πρὸ λίγης ὥρας, ὅταν γαμε στὸ σπίτι και δὲν τὸν βρή- ι' ἐκεῖ, βεβαιώθηκα ἀπολύτως.

Ὁ Λούκης τἄχε χαμένα, ἦταν ἐ- φρενῶν.

Τί θὰ κάνανε τώρα ; Πῶς θὰ γκρατοῦσαν τὴ Ρόζα ; Πῶς θὰ ν καθησύχαζαν ; Ἤξεραν καλὰ ς ἦταν ἱκανὴ νὰ ξαναφύγη γιὰ τὴ ξο, γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀγαπημένο ς.

— Λοιπὸν ἀκοῦστε τί θὰ γίνη, εἶ- ὁ Λούκης, ἀφοῦ σκέφτηκε ἀρκε- ὥρα. Θὰ πᾶμε σπίτι. Θὰ ἀναπαυ- με λίγες ὧρες καὶ τὸ πρωΐ θὰ τέβουμε στὸν Πειραιᾶ. Θὰ ρωσουμε γιὰ τὸ βαπόρι καὶ γιὰ τοὺς βάτες του. Κι' ὅταν βεβαιωθοῦμε ς οἱ φόβοι σου εἶν' ἀληθινοί, ἕνας ὁ μᾶς θὰ μπαρκάρη στὴ «Βαγγε- τρα» καὶ θὰ γυρίση στὴ Νάξο.

— Ἐγὼ βέβαια.

— Φυσικὰ ἐσύ. Ἐσὺ ποὖσαι ντόπι- καὶ θὰ μυριστῆς ἀμέσως τί τρέ- . Θὰ προσπαθήσης νὰ βρῆς τὸν ντρέα καὶ νὰ τὸν διευκολύνης νὰ γη ἀπ' τὸ νησί. Ἐγὼ θὰ μείνω ῶ καὶ θἄχω τὸ νοῦ μου στὴ Ρόζα. μφωνοι ;

— Ἀπολύτως.

Βυθίστηκαν κατόπιν στὶς σκέψεις τους καὶ δὲν εἶπαν λέξι, ὥς ποὖφτασαν στὸ δωμάτιο τοῦ Λούκη. Οἰκονομήθηκαν ἐκεῖ ὅπως μπόρεσαν, πλάγιασαν καὶ κοιμήθηκαν ἀμέσως.

Τὸ πρωΐ ξύπνησαν πρὶν ἀνατείλη ἀκόμη ὁ ἥλιος καὶ κατέβηκαν στὸν Πειραιᾶ. Ἀπ' τὶς ἔρευνες ποὖκαμαν, βεβαιώθηκαν πὼς ὁ Ἄλκης εἶχε δίκηο. Ὁ Γαλάζης εἶχε ἀπομείνει στὴ Νάξο.

— Ἔχει γοῦστο νὰ τὸν δολοφόνησε αὐτὸς ὁ κακοῦργος, ὁ Λαμπίρης, εἶπε σφίγγοντας τὶς γροθιές του ὁ Λούκης. Εἶν' ἱκανὸς γιὰ ὅλα αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Βαπόρι γιὰ τὰ νησιὰ δὲν ἔχει σήμερα. Ἂς τρέξουμε στὸ Πασαλιμάνι ποὺ μᾶς περιμένει ὁ καπετάνιος.

Πῆραν ἕν' ἁμάξι καὶ κατέβηκαν στὸ Πασαλιμάνι. Μπῆκαν στὴ «Βαγγελίστρα» κι' ἐξήγησαν στὸν καπετάνιο τί εἶχε συμβεῖ.

Ὁ καλόκαρδος θαλασσινὸς δέχτηκε νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὴ Νάξο. Δὲν εἶχε ἄλλωστε καὶ καμμιὰ δουλειὰ στὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Λούκης ἔμεινε στὸ πλοῖο, κοντὰ στὸν Ἄλκη, ὥς τὴν τελευταία στιγμή, μιλῶντας του, δίνοντάς του ὁδηγίες καὶ συμβουλές.

— Ψάξε, κάμε τὸ νησὶ ἄνω—κάτω νὰ τὸν βρῆς. Ἂν μυριστῆς πὼς τὸν ἔχουν ξεκάμει, τηλεγράφησέ μου. Καταλαβαίνεις μὲ πόση ἀγωνία θὰ περιμένω εἰδήσεις σου....

Ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀνοιχτοῦν στὸ πέλαγος, οἱ δυὸ φίλοι φιλήθηκαν μὲ συγκίνησι, σὰν νὰ γνωριζόντουσαν χρόνια. Ὁ Λούκης πήδησε ἔξω καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σταθμό. Ἔπρεπε ν' ἀνέβη στὴν Ἀθήνα, νὰ περάση ἀπ' τὴ Ρόζα καὶ νὰ τῆς πῆ τί ἔγινε. Νὰ τῆς πῆ τί ἔγινε ;.... Τί θὰ τῆς ἔλεγε, ἀλήθεια ; Πῶς θὰ τῆς ἀποκάλυπτε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια ;

Τελείωσε, ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕνα ψέμμα γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση, ὅσο νὰ λάβη εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ἄλκη. Τί ψέμμα θὰ τῆς ἔλεγε ὅμως ; (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
Ἡ παθητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀτθίδων ἀδελφῶν, ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἴδιο νέο.